

Åbent samråd i Erhvervsudvalget

ÅBENT SAMRÅD I ERHVERVSUDVALGET

Torsdag den 6. oktober 2005, kl. 13.30

Kurt Kirkegaard (formand f. Erhvervsudvalget, V):

Jamen jeg vil byde velkommen til økonomi- og erhvervsministeren og familie- og forbrugerministeren. Velkommen til vores møde.

Og punkt 1 på dagsordenen, det er jo åbent samråd omkring VVS-kartelsagen ved økonomi- og erhvervsministeren og ved familie- og forbrugerministeren.

Jeg vil lige give ordet til spørgsmålsstilleren, Morten Østergaard, om du vil have uddybende spørgsmål. Værsgo.

Morten Østergaard (RV):

Nej, det var blot ganske kort en introduktion til det. Nu ligger sagen jo tilbage i ferieperioden, men det, som jo var det afgørende ved sagen her, var, at det jo var den første store sag efter, at lovgivningen er blevet strammet, og det derfor synes at være rimeligt på baggrund af det at vurdere, om der er nogle generelle problemer, der bør adresseres også i forhold til, og det er så derfor, at forbrugerministeren er inviteret med, også i forhold til de generelle tilstande og tilliden, som forbrugerne kan have, til branchen som sådan, hvor man også ser en vækst i byggesager ved ankenævn osv. Så det var det, der var anledningen til det, og jeg ser frem til svaret.

Formanden:

Tak for det. Jeg vil give ordet til økonomi- og erhvervsministeren. Værsgo.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Ja tak.

Udvalget har jo stillet fire spørgsmål, som alle har deres udspring i presseomtalen af den mulige karteldannelse i VVS-branchen. For ikke at gentage mig selv for meget, så har jeg valgt at give en samlet besvarelse af de fire spørgsmål.

For så vidt angår den konkrete sag om VVS-branchen, der har været meget omtalt i medierne i de sidste par måneder, kan jeg ikke udtale mig om skyldsspørgsmålet, så længe Konkurrencestyrelsen undersøger de fremsatte påstande.

Jeg er orienteret om, at Styrelsen forventer at afslutte undersøgelser i meget nær fremtid, og at konklusionerne af undersøgelserne vil blive offentliggjort i hvert fald inden jul.

Derimod vil jeg gerne udtale mig mere generelt om de problemstillinger, der rejser sig, når talen falder på kartelvirksomhed:

For det første vil jeg gerne understrege, at regeringen på det skarpeste tager afstand fra enhver form for kartelvirksomhed i erhvervslivet.

Karteller indebærer en betydelig risiko for, at effektivitetsudviklingen i en branche går i stå, de har alvorlige skadevirkninger både for samfundsøkonomien, for forbrugerne og for de virksomheder, der står uden for kartellet.

En af de vigtigste opgaver er derfor at sikre et sundt konkurrencepræget miljø i erhvervslivet, så fristelsen til at indgå i konkurrencebegrænsende aftaler minimeres. Her er byggebranchen ingen undtagelse. Derfor har regeringen gennem de seneste år taget en række initiativer for at styrke konkurrencen på netop dette område.

Tilbudsloven er revideret, byggelovgivningen er ændret, så rør til vandforsyning og afløb, der ikke er i forbindelse med drikkevand, ikke længere skal godkendes nationalt, og fra 1. januar 2006 bliver det lovligt for håndværkere at udføre det samme el- og VVS-arbejde, som private selv må udføre.

Samtidig har konkurrencestyrelsen igennem de seneste år grebet ind over for ulovlige karteller, selektive salgsbetingelser og loyalitetsrabatter i branchen. Styrelsen har også gentagne gange sat fokus på byggevarer i deres årlige Konkurrenceredegørelse.

Indtil videre må jeg konstatere, at der endnu ikke er sket store ændringer i priser og adfærd, men at ændre et adfærdsmønster og skabe konkurrencestruktur er ikke noget, der sker fra den ene dag til den anden. Det er et langt og sejt træk. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg gerne så, at byggebranchen oppede sig.

Et af midlerne hertil er at sætte fokus på konsekvenserne af karteldannelse. Det var baggrunden for, at jeg ved revisionen af konkurrenceloven i 2002 lagde op til en markant skærpelse af strafudmålingen ved konkurrencelovsovertrædelser.

Formålet var til dels, at bødeniveauet skal virke præventivt, dels at sanktionerne i højere grad skal stå mål med den mulige fortjeneste ved overtrædelse af loven. Men det er ikke nok, at karteller straffes hårdt, hvis risikoen for at blive opdaget er lille. Jeg er parat til at se på, om de værktøjer, Konkurrencestyrelsen har til rådighed i karteljagten, er tilstrækkelige. Det vil jeg komme tilbage til om lidt.

Jeg finder det ikke frugtbart at gå ind i en dialog om, hvorvidt håndværksbranchen generelt er præget af lovovertredelser, herunder overtrædelse af konkurrencelovgivningen.

Vi lever heldigvis i et retssamfund, hvor de enkelte individer er uskyldige, indtil det modsatte er bevist. Vi har tidligere fået afslået ulovlig tilbudskoordinering i el-installationsbranchen, og en lang række virksomheder har også betalt prisen for det. Det giver derimod ikke belæg for at sige, at så foregår der nok noget i alle andre brancher. Det er ikke min eller regeringens politik at så tvivl om hele branchers hæderlighed, uden at have den fornødne dokumentation i orden.

Vi har Konkurrencestyrelsen til at overvåge, om de konkurrencemæssige spilleregler bliver overholdt i erhvervslivet, herunder også i håndværkerhvervene. Og jeg har tillid til, at Styrelsen varetager denne opgave på den bedst mulige måde.

Det betyder *ikke*, at regeringen ikke hele tiden er parat til at drøfte, om der er noget, der kan gøres bedre. Som jeg antydede før, er regeringen parat til at se på, om de værktøjer, Konkurrencestyrelsen har til rådighed for karteljagt, er tilstrækkelige.

Et af de områder, der kan være aktuelt i den forbindelse, er spørgsmålet om leniency, altså bøderabat. Begrebet dækker jo over den situation, hvor en virksomhed får hel eller delvis bødenedsættelse til gengæld for, at virksomheden bidrager til opklaringen af et kartel.

Bødenedsættelsen har form af en garanti om bødereduktion. Det bliver givet til en virksomhed hurtigt efter, at denne henvender sig med oplysninger. Bødenedsættelse kan normalt enten gives, hvis virksomheden kommer med oplysninger, der munder ud i en ny sag, eller hvis virksomheden bidrager med nye oplysninger i en eksisterende sag.

Der kan generelt set udledes to primære fordele ved bødenedsættelsessystemet:

For det første vil risikoen for, at en af karteldeltagerne afslører kartellet, i højere grad afholde virksomheder fra i første omgang at indgå kartelaftaler. Det er derfor forbundet med en væsentlig præventiv effekt ved et bødenedsættelsessystem.

For det andet leder det til flere oplysninger om ulovlige kartelaktiviteter og dermed til opklaring af flere karteller.

Forudsætningerne for at opnå leniency adskiller sig noget fra land til land, og i forhold til EU-Kommissionens regler, må vi sige, men generelt kræves det, at ansøgeren kommer med et

bevismateriale, der er tilstrækkeligt til at kunne starte en sag, eller at ansøgeren i en igangværende sag tilføjer sagen nye oplysninger af væsentlig karakter.

Derudover kræves til, at ansøgeren ophører med sine ulovlige kartelaktiviteter og samarbejder fuldt ud med konkurrencemyndigheden, herunder forsyner myndighederne med alle de oplysninger og beviser, som ansøgeren er i besiddelse af. Ansøgeren må heller ikke have tvunget andre virksomheder til at deltage i kartellet, og i nogle lande gælder endvidere, at ansøgeren heller ikke må være den virksomhed, der har taget initiativ til kartellet og har spillet en ledende rolle eller er den, som har profiteret mest af kartellet.

Som reglerne er i dag har danske virksomheder mulighed for at få bøderabat meddelt af Statsadvokaten meget sent i en efterforskning, og de har mulighed for at blive omfattet af leniency-programmet, når det sker efter EU-konkurrencereglerne. Kommissionen har i visse tilfælde givet danske virksomheder bødenedsættelse.

Jeg har bedt Konkurrencestyrelsen om at undersøge, hvordan leniency-systemerne i en række andre lande er udformet, hvordan erfaringerne med dem har været i praksis, og jeg forventer, at resultatet af denne undersøgelse foreligger i den allernærmeste fremtid.

Resultatet af denne undersøgelse vil indgå i regeringens overvejelser, hvorvidt et leniency-system skal indføres i Danmark. Hvis vi vurderer, at det er en god idé, er jeg parat til at fremsætte lovforslag til ændring af konkurrenceloven allerede i januar, og jeg vil selvfølgelig tage kontakt til de politiske partier, når vi har resultatet af denne her undersøgelse, inden vi begynder at skruer en lovgivning sammen.

Som jeg nævnte tidligere, er skadevirkningerne af kartelvirksomhed alvorlige såvel for forbrugerne som for de virksomheder, der står uden for kartellet. Og samfundsøkonomisk har det også stor betydning.

Det er meget svært med større præcision at fastslå det økonomiske omfang af skadevirkningerne. Når vi taler om tilbudskoordinering, så er det selvfølgelig direkte forhøjelse af prisniveauet for de projekter, der er aftalt, men der er også afledte effekter, og der vil være en afsmittende effekt også på de leverancer, som ikke direkte er aftalt. Hele branchens pris- og omkostningsniveau vil have en tendens til at blive hævet.

Det regnestykke, der viser, hvad priserne ville have været uden kartelaftaler, herunder tilbudskoordinering, er ganske vanskeligt at gennemføre.

Konkurrencestyrelsen lavede en analyse i forbindelse med el-kartellets opdagelse i slutning af 1990'erne. Den viste en merpris for el-installationsarbejder på 12 pct., svarende til en samlet merpris på knap 2 mia. kr. om året. Selv om der som nævnt er usikkerhed omkring beregningerne, illustrerer det, at vi taler om meget alvorlige skadevirkninger.

Det underbygges også af det forlig om erstatning, der for et par dage siden blev indgået mellem deltagerne i det såkaldte rørkartel og fire af de større danske kommuner. Rørkartellet blev afsløret i midten af 1990'erne, og deltagerne blev idømt bøder i en størrelsesorden 0,5 mia. kr. tilsammen. Her ovenpå er der kommet en erstatningssum efter forliget på 150 mio. kr.

Det er værd at bemærke, at erstatningen kun vedrørte fire af landets kommuner, ganske vist fire af de største, men det underbygger, at der er tale om meget store beløb, der er på spil, når omkostningerne ved karteller skal gøres op.

Afslutningsvis vil jeg da godt lige sætte spørgsmålstegn ved, om håndværksbranchen sådan generelt har et imageproblem. Det er klart, at omfattende ulovligheder og for den sags skyld blot påstand om ulovligheder giver ridser i lakken. I det omfang, der er imageproblemer, er det selvfølgelig først og fremmest branchen selv, der har en opgave at løse. Det vil dog ikke afholde myndighederne fra til stadighed at være opmærksom på, om rammebetingelserne kan forbedres.

Jeg vil godt pege på, at erhvervs- og byggestyrelsen i samarbejde med Forbrugerrådet, Håndværksrådet og Dansk Byggeri er i gang med at udvikle en standardkontrakt til brug ved

indgåelse af aftaler om håndværksydelser. Brugen af standardaftalen skal sikre, at forbrugeren og håndværkeren får gennemgået de opgaver, som udføres, og får aftaler ned på skrift. Derigennem skabes der hos begge parter en fælles forståelse og også en forventning til, at det produkt er, som det skal leveres.

Det vil efter min overbevisning bidrage til en reduktion af antallet af konflikter og også på sigt styrke forbrugerne tillid til håndværkere.

Formanden:

Tak til økonomi- og erhvervsministeren. Og jeg skal straks give ordet til familie- og forbrugerministeren. Værsgo.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Forbrugerne skal naturligvis kunne have tillid til håndværksbranchen. Det har de som udgangspunkt også grund til at have, men det er jo rigtigt, at forbrugerne i nogle tilfælde ikke har tillid til håndværkerne. Og det kan hverken håndværkerne, forbrugerne eller vi i det politiske liv være tjent med.

En af forudsætningerne for, at vi kan have et robust og velfungerende marked, er jo netop, at vi kan have tillid til hinanden, alle aktørene imellem.

Det er også derfor, regeringen har sat en række initiativer i gang, som skal bidrage til, at forbrugerne virkelig kan have tillid til håndværkerne.

Forbrugerstyrelsen undersøgte sidste år tilliden til en lang række markeder. Resultatet blev offentliggjort i Forbrugerreddegørelse 2004. Igen i år offentliggøre forbrugerreddegørelse, som giver os tal for, hvordan forbrugerne oplever gennemsigtigheden på en række markeder, hvordan klageforholdene er, og hvordan det ser ud med tilliden.

Sidste år viste undersøgelsen, at blandt de tolv dårligste markeder var følgende håndværksfag at finde: markederne for autoreparationer, murerarbejde, malerarbejde samt tømrer- snedkerarbejde, og det er naturligvis for mange.

Jeg arbejder i øjeblikket på at få oprettet endnu flere private, godkendte ankenævn. Jeg er ikke i tvivl om, at det er branchen selv, der først og fremmest skal skabe tillid ved at sikre forbrugerne tilstrækkelig gode forhold. En af måderne er altså at give forbrugerne bedre klageforhold.

Regeringen iværksatte i 2004 en klagenævnreform, hvis hovedformål er, at de erhvervsdrivende og forbrugerne i højere grad skal tage ansvar for egne klager.

Der skal derfor oprettes flere godkendte, private klagenævn, så forbrugerne både sikres bedre klageforhold, samtidig med at branchen opnår et bedre kendskab til de områder, som af forbrugerne opleves som problematiske. Dermed får branchen mulighed for at rette op på problemer på området.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der gennem længere tid har været arbejdet på en samlet løsning på byggeområdet. Byggeriets Ankenævn blev godkendt i sommer som det første skridt på vejen, og nu er endnu et ankenævn, Håndværkets Ankenævn, netop blevet godkendt. Jeg forventer også, at ankenævn inden for VVS- og el-installationer vil kunne godkendes inden så længe. Og dermed vil altså hele byggeområdet være dækket ind, og forbrugerne har så nu fået langt bedre klagemuligheder.

I den samlede løsning har jeg lagt meget vægt på, at nævnene samarbejder om snarest muligt at få etableret en fælles klageindgang, og at de sikrer, at de klager, der hører under de respektive nævn, bliver henvist hertil. På den måde sikres det, at forbrugerne som udgangspunkt kun behøver at henvende sig ét sted.

På baggrund af spørgsmålet om gentagelsessager ved Byggeriets Ankenævn har jeg kontaktet Byggeriets Ankenævn. Nævnet har oplyst, at antallet af sager inden for de forskellige områder, som Nævnet behandler, naturligvis afspejler omsætningen af de tilsvarende ydere på markedet.

Eksempelvis behandles der flere tømrersager end murersager, simpelt hen fordi der er flere arbejder i gang på det område, men man oplyser også, at der ikke som sådan er nogen særlige områder, der er præget af gentagelsessager, og der heller ikke er nogen særlige syndere i form af enkelte virksomheder, der har mange sager i Nævnet.

I det netop fremsatte lovforslag til ny markedsføringslov fremgår det, at tjenesteydere ved skiltning eller lignende skal oplyse om den samlede pris for en tjenesteydelse eller prisberegningsgrundlaget for ydelsen, hvis forbrugere dermed selv ville være i stand til at beregne den endelige pris.

Lovforslaget giver samtidig mulighed for at udstede særregler om prisoplysninger. Det vil sige, at lovforslaget indeholder en mulighed for, hvis der senere hen påvises et behov, at udstede en bekendtgørelse om håndværkeres prisskiltning for de ydelser, hvor der ikke er skiltningspligt efter lovforslaget.

Derudover vil jeg gerne understrege, at både forbrugerne og branchen har et ansvar for, at flere aftaler indgås ved brug af standardaftaler.

En stor del af de problemer, som opstår mellem private forbrugere og håndværkere, kan ofte henføres til et mangelfuldt aftalegrundlag. I praksis betyder der, at der ofte ikke er overensstemmelse mellem forbrugernes og håndværkeres forventninger til det udførte arbejde.

Det er min vurdering, at de standardaftaler, som findes i dag, ikke benyttes så ofte, hvilket bl.a. skyldes, at de ikke pr. automatik udleveres til kunderne.

Derfor ser jeg også frem til den fælles standardaftale for privatkunder på byggeriets område, som Erhvervs- og Byggestyrelsen udvikler i samarbejde med Forbrugerrådet, Håndværksrådet og Dansk Byggeri, og, som erhvervsministeren også nævnte, den forventes lanceret inden nytår.

Jeg har min opmærksomhed klart rettet mod området, og jeg har med glæde noteret, at branchen også er enig i, at der må ske noget.

Jeg kan tilføje, at Dansk Byggeri har oplyst, at de næste år vil indføre en mere systematisk kontrol med de medlemmer, der har tabt en sag helt eller delvis ved Nævnet, og på den måde bliver det sikret, at der bliver fulgt op på eventuelle useriøse virksomheder.

Jeg mener derfor at kunne sige, at vi er på rette vej.

Formanden:

Tak til familie- og forbrugerministeren. Og så har Morten Østergaard bedt om et spørgsmål. Værsgo, Morten.

Morten Østergaard (RV):

Ja, jeg vil også gerne sige tak for de fyldige besvarelser.

I forhold til kartelsagen er det jo rimelig nok, at ministeren ikke kan udtale sig om skyldsspørgsmålet, men jeg synes jo, det var fair nok at bede om en vurdering af, om den lovgivning, som blev opstrammet, generelt set efter ministerens vurdering har haft en effekt. Og så kan vi jo så vurdere, når skyldsspørgsmålet i forhold til kartelsagen her er fremlagt, om den vurdering så holder vand, i hvert fald i forhold til den konkrete sag.

Men i samme moment, så vil jeg også gerne spørge, om man i ministeriet og ministeren har overvejelser om at sidestille kartelsvindel med moms-vindelse, altså i forhold til straffen, således at der også bliver hæftestraf inden for kartelområdet, ligesom der jo er for momsunddragelse.

Og så synes jeg et eller andet sted, uden at ville være polemisk, at det jo er lidt interessant, at byggeriets minister siger, at der ikke er nogen grund til at have generel mistillid til håndværksbranche, hvorefter forbrugernes minister dokumenterer, at tilliden til håndværksbranchen ligger på et relativt lavt sted på forskellige områder. Der må man sige, at der er i hvert fald et eller

andet der, som er et udtryk for, at det måske var meget godt, at vi i hvert fald fik begge sider belyst i det her samråd.

Og i den forbindelse kunne jeg også godt tænke mig at påpege, at byggebranchens arbejdsgivere jo rent faktisk er dem, der har foreslået i form af selvjustits - også fordi de anerkender problemerne - at arbejdsgivere, som har mange sager, gentagelsessager, i Ankenævnet, skal smides ud. Det var sådan set det, der foranledigede, at netop den del kom med, at de skal smides ud af Arbejdsgiverforeningen; det var et forslag, som de selv fremkom med i sommer.

Og det gør jo så generelt, at det måske var på sin plads, at byggeriets minister og forbrugernes minister sammen fandt ud af, om ikke den tillid, som forbrugerministeren så fint i dag blotlægger som manglende på visse områder, bør give anledning til visse andre initiativer end en standardkontrakt, som forbrugernes minister så oplyser - i øvrigt de standardkontrakter, der er - ikke bliver anvendt i synderligt omfang i forvejen.

Så derfor vil jeg gerne gentale spørgsmålet, om ikke der er behov for, at man også fra politisk side tager nogle yderligere og mere fundamentale initiativer for at genoprette tilliden og skabe ordnede forhold.

Formanden:

Vi tager lige et spørgsmål fra Poul Erik. Værsgo.

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg vil godt lige røre lidt i Konkurrencestyrelsens arbejde.

Branchen nævner, at man ikke synes, at kvaliteten af det arbejde, der foretages der, er høj nok. Det giver sig udslag i, at man tager ca. en tredjedel af de sager, som man rejser, og der kan jo være flere årsager. Det kan være kvaliteten i den dokumentation, som Konkurrencestyrelsen kommer med, eller at man foretager en for dårlig sortering af de sager, man rejser. Så ud af 400 sager, som ender hos Bagmandspolitiet, er det næsten halvdelen af dem, som henlægges.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke man mener, at der er behov for et kvalitetsløft i Konkurrencestyrelsen.

Formanden:

Tak. Og jeg giver først ordet til erhvervs- og økonomiministeren. Værsgo.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Til Morten Østergaard: Det med at udtale sig om en sag, der er under efterforskning, mener jeg stadig væk er rimeligt venter. Jeg er nødt til at afvente den rapport, der kommer fra Konkurrencestyrelsen, og så bliver udvalget jo også bekendt med resultatet af den efterforskning, der har fundet sted i anledning af den her sag, som har kørt i pressen.

Når jeg har talt om det, som vi også gjorde i maj måned, og som vi jo netop skrev i vores konkurrenceredegørelse, at vi ville se på de her leniency-programmer, der er andre steder, kan man forestille sig mange ting. Man kunne sige: Skal man have hæftestraf, skal man have fængsel for overtrædelser? Det er jo hele tiden en vurdering, hvis man går ind på det her leniency-program om at give rabat. Vi har også gennemgået de øvrige lande i Europa for at se: Hvilke modeller kører de?

Man kunne måske godt sige til sig selv, at hvis vi begynder at give folk rabatter på at melde sig selv, så er det spørgsmålet, om det giver flere sager, hvis vi begynder at sætte en hårdere straf ind. Men det vil vi vurdere og komme tilbage med, når jeg har den rapport, som jeg får fra Konkurrencestyrelsen på det her område.

Og jeg har den holdning, at selv om der kan være problemer i nogle brancher, så vil jeg ikke gå ud og dømme de enkelte på det her område. Altså, jeg mener ikke, man skal dømme en branche

ud fra de brodne kar, der er i en branche – det mener jeg faktisk ikke. Det betyder jo ikke, at der ikke er problemer, og det er det, der er spørgsmålet: Har man overhovedet ingen tillid til byggebranchen. Jeg synes, det er nogle voldsomme ting at komme med. Vi ved jo alle sammen, at karteller skal vi jo bekæmpe så meget, som vi kan. Og vi ser så på, om der nu skal være værktøjer ned i værktøjskassen.

Jeg vil sige, at hvis man tænker på, at man begynde at brække op i den ændring, der var i hele den konkurrencelovgivning, som vi fik vedtaget sidste gang, så har jeg ikke tænkt mig at begynde at brække op i store dele af den konkurrencelovgivning, vi blev enige om. Men jeg er positiv over for at kigge på nogle af de her elementer, som jeg har omtalt i dag.

Nu har vi jo ikke haft de store sager, siden vi vedtog den sidste lovning, så det er jo svært at have nogen retspraksis, før vi faktisk har nogle sager, der skal behandles efter den nye lov.

Til Poul Erik omkring Konkurrencestyrelsen: Jamen det er da hele tiden en vurdering. Er der for mange sager, der alligevel ikke skal afleveres - skal de henlægges med det samme, eller skal de prøves? Det er selvfølgelig en vurdering, som vi er nødt til se på, når der er en kritik af, at der tabes en række sager. Så er det spørgsmålet, om de sager skulle have været rejst, når de bliver tabt. Det kan man da nok sætte spørgsmålstejn ved.

Med hensyn til om Konkurrencestyrelsen skal have tilført en hel masse flere ressourcer – det er faktisk sådan, jeg hører spørgsmålet – så kan jeg svare: Det ligger der ikke i regeringens finanslov på nuværende tidspunkt.

Formanden:

Så giver jeg ordet til familie- og forbrugerministeren. Værsgo.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil blot kommentere spørgsmålet om tillid og i virkeligheden gentage det, jeg startede med at sige.

Jeg startede med at sige, at forbrugerne naturligvis skal kunne have tillid til håndværksbranchen. Det har de som udgangspunkt også grund til at have. Men det er rigtigt, at forbrugerne i nogle tilfælde ikke har tillid til håndværkerne. Og så nævnte jeg den liste, vi har, hvor fire brancher står blandt de tolv dårligste.

Jeg mener sådan set, at der er ganske god overensstemmelse mellem de to beretninger, som I her har hørt om situationen.

Formanden:

Ja tak. Poul Erik Christensen, værsgo.

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg vil godt lige sige, at kvalitetsløft jo ikke betyder automatisk, at der behøver at blive tilført flere midler. Det behøver jo blot, at man får nogle medarbejdere, som måske er lidt dygtigere på nogle bestemte områder.

Og så vil jeg også spørge ministeren, om man, når man rejser så mange sager, som man taber, har overvejet at gøre det samme, som man gør på skatteområdet, nemlig at fritage virksomhederne for de omkostninger, som en uberettiget sag jo påfører virksomheden.

Formanden:

Økonomi- og erhvervsministeren, værsgo.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Altså, jeg får spørgsmålet om min holdning til, om medarbejdere, som sidder i Konkurrencestyrelsen, er gode nok eller skal udskiftes.

Jeg har ingen grund til ikke have tillid til de medarbejdere, der er ansat i Konkurrencestyrelsen. Det betyder jo ikke, at vi hele tiden alle sammen skal sørge for at give alt et kvalitetsløft. Det er jo ligegyldigt, hvor man er ansat i den offentlige sektor, så skal man hele tiden prøve at øge kvaliteten inden for de rammer, der en gang et til stede.

Og med hensyn til at kalkere de planer, der ligger hos Skat, så er det ikke noget, der har været på tale for nærværende.